Poustevník na skále svatojanské.

Román z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL I.

Pokračování.

Ale Georg měl ještě blažené sny, jak při svém návratu na skálu Svatojanskou obveselí a potěší otce dlouhým a zajímavým vypravováním o všech zábavných dobrodružstvích, jež na cestě zažil; a když se nyní zdál viděti zasmušilý a velkým trápením rozbrázděný obličej otcův uhlazovati se a usmívati na něho, tu spůsobila radost nad tím takové prudké bušení srdce, že tím procitl.

Poněvadž však byl již všemi smysly pohřížen do růžové budoucnosti, usnul okamžitě znova, a tentokrát objevila se mu zase půvabná představa milené matky a vyslechla jeho důvěrná sdělení, ano dětinská dosud sdělení dobrého a nezkaženého srdce.

XIII.

Následujícího rána nalézáme Georga v jeho zaměstnání, dozoru nad synem chefovým.

Byl nejlépe zaměstnán pomáháním mladému baronu při opatřování táklovím z brusu nové briggy, jež stála opřena na pohovce da maškové v saloně velícího kapitána, barona von M.

Co Georg vlastně sám vykonával tuto práci, bavil se zatím mladý pan Frits, kterému se již znechutila příliš známá zábava, tím, že prohlížel malou skřínku v otcově ložnici, z níž si též přinesl šťastný objev, totiž nádobu se zavařeninou, opatřenou španělskou etikettou, jejíž obsah také neváhal okamžitě prozkoumati.

Jakmile mu byly jednou zachutnaly krásné broskve — jimiž chtěl velitel po svém návratu do Goteburgu pohostiti několik vznešených dam, které jistě poctí loď svou návštěvou — bylo mu těžko přerušiti zajímavou zábavu, a aby ji, jak bylo též zapotřebí, urychlil, chopil se rychle velkého stěžně briggy, dosud ještě nenasazeného, a jal se jím loviti jednu broskev za druhou.

Mladý baron byl již bezmála do tří čtvrtin vyprázdnil obsah nádoby, když známé kroky ozvaly se na schodech a vehnaly mu krev do tváře. S bleskurychlou svižností byla nádoba odstraněna na své místo, a při vstupu kapitánově stál Frits čile zaměstnán tím, že stoje odvrácen, kvapně očisťoval poškozený stěžen.

"Pryč s hračkou!" zvolal chef v mrzuté náladě.

Georg zmizel okamžitě.

Za málo hodin po té stalo se, že velící kapitán chtěl něco vyndati ze zmíněné skříně, když tu přestavuje nádoby se zavařeninou na jiné místo, s překvapením seznal, že jedna je úplně prázdna a druhá do polovice vyprázdněna.

První jeho podezření padlo na syna, který měl postel v jeho ložnici.

Frits byl tedy zavolán. Když viděl, že otcovo vždy vážné vzezření jest ještě zdůrazněno výslovnou přísností, neodvážil se plachý ten hoch hned s pravdou ven, ale ujišťoval otce, za silného bušení srdce, že ani neví, že otec má ve své skříni zavařeninu.

Otcově pozornosti ovšem neušlo, že Frits při tomto prohlášení červená a bledne, avšak uznával zároveň, že i nevinný může ze strachu a polekání počínati si podobně a poněvadž kromě toho pokládal to za něco zhola nemožného, aby jeho syn odvážil se před ním lháti, věřil danému objasnění a následující podezření padlo na Georga.

Tento byl zavolán a stál vzpřímen jako svíčka u dveří kajuty, s malou kulatou čepicí v ruce.

"Tys byl zde několikrát sám?" pronesl chef zrakem zpytavým.

"Ano, na rozkaz pana velícího kapitána opatřoval jsem táklovím briggu mladého barona."

"Byl's v mé ložnici, otevřel mou skříň a jedl něco z mých nádob se zavařeninou?"

"Nikoliv, pane kapitáne!" A Georgova tvář byla střídavě červená a bílá.

"Ani jsi jich neviděl?"

Georg mlčel.

"Byl bys tak drzý a lhal bys přede mnou?"

"Nikoliv, pane kapitáne, to bych nemohl!"

"Slyšel jsem však o tobě, že jsi se dopustil různých šibalství na malé lodi?"

"Říkají tak, pane kapitáne — avšak to vše byly jenom nevinné kousky!"

"A mých zavařenin jsi neokusil?"

"Nikoliv, pane kapitáne!"

"Nu, a ochutnal jsi lanc na bananu?"

"Ano, pane kapitáne!"

"Jdi nahoru a hlasi loďníku Stormbomovi, aby byl připraven do chvíle mému návratu s novým lancem! Tvoji soudruzi ať se postaví, aby viděli, jak se tento loď!"

"Stane se!" odpověděl Georg s nezvyklatelným klidem a šel uskutečniti dané rozkazy.

Bylo štěstím pro Fritse, kterýž byl přítomen tomuto vyslýchání, že otec nedával naň pozor, neboť slovo "vinen" bylo lze zřejmě čísti na bledém čele a chvějících se rtech.

Když byl kapitán odešel do ložnice, odplížil se Frits na palubu, kdež skloniv se k uchu Georgovu, šeptal tomuto: "Neodvažuji se tě o něco prositi, drahý Georgu, avšak bál jsem se hrozně, že se otec doví, jak to skutečně jest — zmíníš se o tom, jestli lano bude příliš, příliš boleti?"

"Neboj se!" odpověděl Georg a upřel polo opovržlivý, přece však dobrácký a soucitný pohled na za strašeného, zbabělého hocha.

* * *

Po hodině přišel chef zase na palubu....

Kol děla s mystickým názvem "dcera konstablova" stáli lodní hoši ve vojenské řadě rozestaveni. A Georg, který stál poněkud v předu před ostatními, tvářil se tak hrdě a sebevědomě, jako kdyby se zde jednalo o to, vypáliti z děla salvu.

Na rozkaz otcův byl i Frits přítomen, aby mu tento příklad sloužil k výstraze, avšak tento držel se stěží na třesoucích se nohou, stoje opřen o kraj můstku právě u vchodu na schůdky se spouštěcími dveřmi.

Když byl velící kapitán promluvil ještě několik slov s Georgem a poznal, že tento trvá pořád ve své neoblomnosti, nastalo mlčení, trvající několik okamžiků, a na pokyn chefův předstoupil nyní loďník Stormbom, starý námořník, jenž z lásky k věci (vychovávání mladých) obyčejně přejímal službu kaprála batterie. Stařík měl v ruce uměle spletené lano s červeným třapcem na konci.

Když Georg byl s přispěním dvou námořních vojínů, jak se slušelo a patřilo, položen na dělo a ominésní slova 'pětadvacet' byla pronesena, začal výkon.

Avšak ani zvuk nevydral se ze rtů mladíkových: pouze chvílemi pohlížel on na mladého barona s pohledy, které, jak se zdálo, vyzývaly tohoto, aby si tento případ vzal výstrahou.

Frits, jehož dobré, avšak slabé srdce bylo sevřeno trápením nevinného, snad hrozněji, než kdyby se byl sám trestu podrobil, chtěl co chvíli vyskočiti a vydati sebe otci na milost a nemilost, avšak byl ustavičně zadržován nepřekonatelným strachem před trestem tělesným a svou vrozenou zbabělostí, a takto uplynuly okamžiky v neužitečném váhání.

Georg obdržel dosud patnáct ran.... při šestnácté vynutilo ne milosrdné lano, řízené dovednou rukou staříka Stormboma, polotlumený výkřik stesku.

A v tomže okamžiku seskočil delinkvent rychle s děla, zanechav kazajku v rukou obou námořních vojínů, kteří ho měli držeti, a skočil — než někdo mohl tomu zabrániti — jedním skokem přes okřídlí lodní do moře.

Bezprostředně v souvislosti se zmizením Georgovým ozvalo se křížem krážem všemi směry:

"Mladý baron spadl s lodi!"

V noci foukal silný vítr a byl i v nynější době denní dosti silný vánek. Frits nemohl se pokusit plavat: byltě dostal dostatečného ponaučení v tomto umění, avšak nikdy nebyl s to úplně si je přisvojiti.

Na hřbetu vlny zdvihaly se dvě malé ručky, avšak brzo po té zmizely. Hned potom bylo viděti bílé rukávy košile a Georga namáhati se tímto směrem.

Velící kapitán mlčel, avšak nahýbal se daleko přes zábradlí a upíral rozohněné zraky na předměty, které se vynořovaly a hned zase klesaly pod vodu, a ti, kteříž znali chefa z dřívějších dob, ujišťovali, že jeho opálený obličej nikdy ještě nezbledl a že nikdy před tím jeho jazyk neoněměl, když nebezpečí hrozilo.

Zatím podařilo se Georgovi, než rychlý rozkaz o vyslání šalupy se mohl uskutečniti, právě když Frits byl blízek tomu, aby navždy zaměnil život a denní světlo s křišťálovým palácem, zachytiti ho za vlasy a rychlým škubnutím dostati z vody ven. Mladý námořník věděl velmi dobře, že pomoc přijde okamžitě, takže stačí, když použije svých sil, aby udržel hocha nad vodou.

Hned dorazila sem šalupa, hnaná veslováním čtyř mužů, a když byl nejprve mladý baron vytažen, vyjal mu Georg svlíkl jako úhoř do člunu, kdež ovinul ruku kol hocha, jenž nabyl zase vědomí a pouze si stěžoval, že ho mrazí.

Když velící kapitán viděl, že syn je zachráněn a zase v bezpečí na palubě, tu se mu vrátil okamžitě jeho nezviklatelný klid, a hlasem, který nezněl jinak, leč vlídně, poručil kajutnímu strážci, aby ho odvedl dolů a dal mu suché šaty.

"Ještě devět ran, pane kapitáne!" řekl Georg, předstupuje před chefa a klada ruku na místo, kde obyčejně je čepice.

"Řekni Stormbomovi, obratný hochu, že musíš dostati svůj trest!" pronesl chef, ale při tom odvrátil se stranou, neb tváření se Georgovo a jeho pohled dojaly ho podivným spůsobem.

Tyto oči, které při této jistě neočekávané odpovědi sálaly takřka blesky, nebyly mu cizími; celý výraz obličeje mluvil výmluvně. Se zdlouhavými kroky vrátil se kapitán ke kajutě, když byl rozkázal, aby se tam Georg za hodinu dostavil.

S neziomnou odvahou vrátil se tento na své místo na dělo. Ale loďník Stormbom jevil velkou neobratnost při vykonávání zbývající části trestu, neboť nyní musilo dělo přijati většinu ran.

Po ukončené 'záležitosti' dostal Georg rozkaz následovati téhož šlechetného důstojníka, který předešlého večera měl velení, do jeho kajuty. Co se tam událo, nedověděl se nikdo, avšak po chvíli vrátil se Georg oděn v jemnou košili z holandského plátna, v krásnou modrou kazajku, v nové vydání bílých képrových kalhot a v červený bengálský šátek volně uvázaný kolem krku — všechno to byl dar poctivého důstojníka, který by byl rád Georgovi učinil radost za to, že si počínal úplně podle jeho vkusu.

Se své strany by Georg ve svém hrdém a puntičkářském pojmu o cti nebyl přijal od nikoho daru, neboť ačkoliv nikdy nekoukal přísně na groš, byl-li na souši, kde bylo tolik krásného, co by se hodilo na památku pro otce, Karola, krásnou Fanny a j., měl nicméně určité své hospodářské zásady dosti upevněné, že se nikdy nedostal do úzkých v příčině nevyhnutelného. Avšak s některými důstojníky byl Georg za dobře, proto by to vypadalo jako nadutost, nevděčnost anebo zbytečná hrdost, kdyby nepřijal, co tito tak ochotně mu nabízejí.

Patrně se těmto důstojníkům zdálo jasným, že mladík podle svého vzdělání, řeči a počínání patří jiné třídě lidí než obyčejní lodní hoši.

Když přišel čas, kdy měl vejíti k chefovi, šel Georg pevnou chůzi dolů do salonu, kdež se kapitán procházel zamyšleně a se složenými rukama.

"Tys mě přece vlastně obelhal, milý hochul," zněla první slova chefova.

"Nikdy jsem nelhal vážně, pane kapitáne!"

"Proč jsi se tedy hned nezmínil o vinníkovi? Nyní to vím, avšak rozhodně neschvaluji tvé mlčení."

"Nebylo mně možno jinak jednati!"

"Ale povídám, že to bylo nesprávné, a proto jsi zasloužil také svůj trest."

Georg mlčel.

"Neděkuji ti příliš za to, že jsi zachránil život mého syna to by byl učinil každý, kdo je tak obratný v plování jako ty — ale poněvadž jsi dnes dal na jevo neohroženou odvahu, čilou rozhodnost a dobré srdce, tři to hlavní vlastnosti pořádného námořníka, daruji ti na památku své úplné spokojenosti s tvým počínáním tento krátký meč, který jsem sám nosíval."

V očích Georgových třásly se slzy nadšením. Jeho hlas, jindy hluboký a mužný, byl měkký jako dítěte, když koktal své díky.

Nastalo mlčení několikasekundové.

Georg myslil, ač nedostal propouštěcího pokynu, že audience je již u konce a že by měl odejíti. A když hluboce se ukláněje chopil se kliky u dveří, pokynul mu chef, aby ještě zůstal, a pronesl následující slova:

"Co hodláš podniknouti, až přijdeš domů? Kdyby expedice pokračovala, vystoupil bys tímto dnem z řad lodních hochů."

"Mám v úmyslu dáti se zase na obchodní loď, pane kapitáne!"

"Dobře tak, milý hochu! Námořní loďstvo říše pro nezámožné syny z lepších rodin špatnou vyhlídkou.... Žije....?" Bylo lze pocítiti dosti zřejmý výraz nerozhodnosti jak v hlase velícího kapitána, tak i v zamyšlené otázce. Posléze to doplnil: "Žije tvůj otec?"

Georg se začervenal. Dnes poprvé pronesl k němu někdo takovou otázku. Byl proto docela nepřipraven s odpovědí.

"Jen se tím neznepokojuj — zeptal jsem se jen tak mimochodem! Je již snad mrtev?"

"Nikoliv, ještě ne zcela!" odpověděl Georg, který pokládal tuto odpověď za nejbližší pravdě.

"Co tím chceš říci?" Pozornost velícího kapitána byla nyní, jak se se zdálo, úplně tím upoutána.

"Nu že vlastně žije, avšak ve velké samotě, docela odloučen od ostatních lidí. Jeť to jeho přáním — avšak nehledíc na to, je on velký poctivec."

"A bydlí nyní?"

"Na opuštěné skále v Bohuslanském souostroví."

"A ty....ty se jmenuješ Georg Letsler?" pokračoval velící kapitán s velkým důrazem. "Že mně mohlo tvé příjmění až do dnes vypadnouti beze všeho z mysli! Totě podivné, toť nanejvýš zvláštní.....Georg Letsler.....Georg Letsler?" opakoval, při čemž, jak bylo zřejmo, povolil uzdu vzpomínkám.

Georg stál zde němě.

"Nevíš, není li tvůj otec švédského původu?"

"Vždy jsem tak slyšíval. Ale moje hodná matka, ach, jest už dávno mrtva — ta byla z Dánska."

Při těch slovích proběhl temný mráček rysy obličeje velícího kapitána. "Jednou," řekl polohlasitě, při čemž přejel si rukou čelo, znal jsem muže téhož jména, jaké má i tvůj otec. Byl pořád zasmušilý a truchlivý, a měl manželku, které si velice vážil. Jmenovala se Nicolina!"

"To byla moje matka!" zvolal Georg, a paprslek radosti vyskočil mu z očí, když zaslechl zvuk tohoto jména, tak milého a posvátného jeho srdci.

"Nuže dobře," pokračoval velící kapitán, namáhaje se udržeti vážnost, která byla skutečně před několika minutami silně zviklána, "pozoroval jsem tě vždycky s velkou zálibou: měl's na své straně přízeň představených a přátelství svých soudruhů. Zasloužíš, abych měl ohled na tyto okolnosti, jakož i na čin, který jsi dnes vykonal a pro který máš nárok na mou zvláštní vděčnost.

Proto je mým úmyslem, též pro přátelství, vížící mne kdysi s tvými rodiči, abych se tě od nynějška ujal. Až přijedeme do Goteburgu, postarám se, abys byl propuštěn s fregatty a mohl odjeti domů a navštíviti otce, který jistě touží po tobě. Ale na podzim a v zimě budeš se učiti na můj náklad v Goteborgu navigaci, a jakmile složíš kormidelnickou zkoušku, zaopatřím ti místo na východo-indické lodi, s jejímž kapitánem si dopisuji."

V tomto neobyčejném případě musil se Georg neuvěřitelně namáhati, aby učinil zadost respektu. Chtěl zprvu klesnouti na kolena před kapitánem a po té vyběhnouti na palubu a tam křičeti, skákati, tančiti, plakati a smáti se, avšak musil zde zůstati klidně státi, ač ho podlaha pálila pod nohama, srdce ho pálilo, krev ho pálila.

Konečně vykoktal, jako by potřeboval potvrzení toho, že není to všechno jen jeho obvyklý sen: "Je to všechno však možné?"

"Ano, ano," usmíval se chef nanejvýš milostivě, "jsem zvyklý plniti svá slova! Ale na jedno chci tě upozorniti, milý hochu: Neměj vždy srdce na jazyku, neboť jestli mne příliš má paměť neklame, líbilo se tvému otci, byl-li co nejmíň jmenován — není to dosud takové?"

"Ano, tak jest," zvolal Georg, nejsa s to udržeti projev údivu, "a proto mne to též velmi mrzí! Avšak doufám, že alespoň jednou přede mnou se vypoví....Smím, bude mi dovoleno, abych mu, až ho nyní už co nejdříve opět spatřím, vyjádřil pozdrav od svého chefa? Až s ním budu mluviti o panu kapitánovi, budu moci pronésti veškeré díky, které nyní vyjádřiti úcta k vám mne zdržuje."

"To můžeš! Kromě toho dostaneš ode mne, až opustíš fregattu, psaní, a pak si s tebou ještě o něčem promluvím."

Když byl dokončil tato slova, dal kapitán lehký pokyn rukou, ale v tomto velícím posuňku představeného k nepatrnému lodnímu hochu spočívalo zajisté něco zřejmě dokazujícího, že chef zde v tomto zvláštním případě ustoupil před otcem a člověkem.

XIV.

Když Georg přišel na palubu, na níž, jak se mu zdálo, spíše se vznášel než šel, byl prvým předmětem, na kterém se snažil jeho zrak utkvíti, starý poctivec Stormbom, který se procházel pořád ještě s lanem pod paží vedle děla.

Georg přiblížil se k němu rychle a pronesl šeptem svůj dík za to, že poslední díl trestu dopadl tak milosrdně.

"Kdybys nebyl vytáhl falešnou vlajku, milý hochu," pronesl stařík s lišáckým vzezřením, "neměl bys tentokrát příležitost posouditi výtečnost mého nového objevu!" Zamával lanem, obyčejně zvaným "rektifikator", jménem to dobře známým všem námořníkům a loďním hochům na této lodi, tak že již s tímto pojmenováním pojilo se mrazení po celém těle.

Georg, který byl nyní mnohem méně ochoten než před tím sděliti pravý stav věci, spokojil se s tím, že mu to spletl stejně lišáckou tvářností.

"Dobře, rozumím ti!" pokračoval Stormbom. "Ty již netoužíš po nádobě se zavařeninou jako já právě netoužím po nějaké hezké, statné ženě! Avšak ačkoli nemáš chuti s tím se vytasiti, vidím to přece na tobě, že se vše odhalilo....Pojď nyní se mnou dolů do kajuty!"

Georg, který si nepřál ničeho více jako moci odlehčiti svému překypujícímu srdci v takové řádné společnosti, jako byla tato, následoval ho velmi ochotně.

Když vešli do kajuty, která staříkovi patřila jen z polovice, byl Georg vybídnut, aby usedl vedle něho na bednu červenou plachtovinou potaženou, načež poctivec-loďník s tvářností a hlasem, jakoby měl v úmyslu pronášeti svou poslední závěť, začal hovořiti následovně:

"Georgu, hochu, počkej, pravím — ať nepukne srdce dřív, dokud ti neřeknu, že sotva jsi vkročil do kajuty chefovy, okamžitě jsem na tobě viděl, že budeš čestně propuštěn ze svého zaměstnání jako loďní hoch a že následovně nebudete lze již použiti za čističe děla. Tvá skuta od té doby vyhne se bouřlivým vlnám rektifikatora: zahájíš nyní jiný směr, a přeji ti srdečně, abys ode dneška plul stále ku předu, až konečně uznáš za vhodné, zakotviti se starým loďním vrakem v některém příhodném přístavu!"

Georg navyklý již ode dávna pohlížeti s úctou na starého loďníka, kterýž ostatně též právem byl milován každým na lodi, počínajíc chefem a končíc loďním hochem, vůči nimž přijal samovolně úkol jakéhosi vrchního guvernéra — Georg, opakujeme, naslouchal zbožně těmto slovům, že by nebyl zbožněji poslouchal ani kázání v kostele.

"Již pětatřicet let jsem jedl chléb korunní a šlapal po prknech korunních," pokračoval stařík podle svého obvyklého výrazuplného spůsobu, "avšak ještě nikdy jsem neviděl (a budiž to řečeno ku tvé cti, milý hochu) lano korunní dotýkati se zad obratnějšího hocha. Však také víš, že jsem si tě už dávno zalíbil a kladl tě před všecky zbabělce, kteří nejsou ani hodni, aby se zdržovali v poctivé skutě. A na důkaz toho, že to nebyla jen prázdná řeč, nýbrž pravda nad denní světlo jasná, daruji ti nový rektifikator s přáním nikoliv takovým, abys ho užil ve zdraví, jak moje nebožka matka vždycky říkávala, když jsem jí děkovával za nové kalkoty, nýbrž abys pohledem na tento dar byl upomenut na svého starého přítele a učitele Stormboma, kterýž —" nyní zdvihl stařík víko kufru a vyndal z něho láhev, k níž byla připevněna punou nití malá nádobka s dekolo dnem — "si ode dneška dovolí říkat 'bratře'!"

Sotva že Stormbom domluvil tato významná slova, naplnil malý pohár, připil Georgovi a podal jej znova naplněný tomuto, při čemž uznal tento se své strany za vhodné pronésti malou zdravici:

"Nejmilejší bratře," řekl úctyhodně se ukláněje, "totě skutečně velká čest pro mne! A poněvadž tento podivný den, který počítám od nočuí stráže, obsahuje jen samé nejpodivnější události, nedivím se také již ničemu, nýbrž děkuji ti nejsrdečněji a nejupřímněji za dovolení, nad nímž se hrdost moje jen více vzmáhá. A jako že se jmenuji Georg Letsler, tak bude mne rektifikator — upletený vlastní tvou rukou — následovati stejně věrně životem jako tenhle krátký meč, který jsem před chvílí dostal od kapitána samotného!" A při tom vytáhl Georg malou zbraň, kterou měl až dosud ukrytou.

"Děkuji ti poctivý hochu! Jsem přesvědčen, že opravdu vše tak zamýšlíš, jak pravíš. A proto ti také sděluji, že jakmile jsem zahlédl toho chlapce, když jsi šel ke mně k dělu, hned jsem chápal, kolik uhodilo....A nyní mně můžeš též říci, jaké krásné věci ti tam dole stařík povídal, patrně nebylo toho málo, soudíc podle času, jak jsi tam dlouho byl."

Vyjma toho, co se týkalo známosti kapitánovy s jeho otcem, o které dle obdrženého pokynu uznal za nejvhodnější pomlčeti, vypravoval nyní Georg vše ostatní, ba o každém jednotlivém slově, které byl chef pronesl, a zdržel se především u veselé a skvělé vyhlídky, že snad již za rok bude přijat za podkormidelníka na východoindickou loď.

"Hochu, to jsou pro mne velké noviny," zvolal Stormbom neobyčejně potěšen — "velké vyhlídky, řekl bych raději! Znám starého již od dřívějška; nikdy neučinil nic na polovic. O tvém štěstí jest rozhodnuto; položil jsi se na dělo ve velmi příhodném okamžiku. Slyšel jsem též jako zcela jistou věc, že starý má v úmyslu jíti do penze a zakotviti se na svém starém majetku v Holandsku, a proto chce jako poděkováním za to, že jsi vylovil syna a dědice, viděti tě zaopatřeného na obchodní lodi — a to se mně právě líbí, nebo ač nikdo neví lépe než já, jak korunní koláč je chutný, tak také nikdo neví lépe, jak je prokletě tvrdý!"

Pokračování.

K obědu neb lunči

míti šampaňské neb ústřice jest velmi dobré, když má člověk tobolku plnou, nebo chce peněz plýtvati, avšak k obědu spořádané rodiny, nebo když lidé hoví vlastní chuti, není nad....

"GOLD TOP" lahvové pivo

k obědu neb lunči. Jest to čistý, výživný a chutný nápoj a pro lékařské účele jest nepřekonatelný. — Dodává se v bednách s lahvemi quartovými neb pintovými. Objednejte si u svých obchodníků aneb telefonujte. Telefon č. 8....

SOUTH OMAHA BREWING CO., vaří a lahvují výborné pivo.
SOUTH OMAHA, NEB.

J. K. SINKULE, český zástupce.
Jediný pivovar, v Nebrasce, který zaměstnává českého zástupce.

Fred Krug Brewing Co.

OMAHA, NEBRASKA.

"Státní vzorný pivovar."

Vaří nejlepší druh ležáku
Cabinet a Extra bledé v soudkách a v lahvích.
Vyrovná se každému a žádné ho nepředčí

NAŠE ZÁSADY: Nejlepší materiál a nejlepší technická dovednost.
Veliká pečlivost a obchodní opatrnost
NAŠE SNAHA: Uspokojiti obecenstvo.
NAŠE ODMĚNA. Stále se zvětšující obchod.

Dopisy se ochotně vyřizují dle přání.

Metz Bros. Brewing Co.

Vaří a lahvují výborné pivo.

Telefon 119. OMAHA, NEBR.

NEBRASKA CYCLE CO.

Velký výprodej šicích strojů.

Právě jsme obdrželi železniční náklad WHEELER & WILSON BALL BEARING šicích strojů a nemáme místa, kam bychom je složili; proto prodáváme během tohoto týdne

100 šicích strojů.

V těchto zahrnuty jsou šicí stroje všech soustav vyráběných to za ceny, v Omaze dosud nebývalé.

Zamýšlíte-li si koupiti šicí stroj, neopomeňte nás navštíviti.

Budeme prodávati zaručené moderní "drop head" šicí stroje lacino, pouze za..... $15.00

"Box top" šicí stroje z druhé ruky, jež dle domnění našeho byly dříve laciné po šiš, budou státi tento týden pouze..... $5.00

$10.00 šicí stroje pouze..... $3.00

Třicet tři švrčků šicích strojů, jež jsou důkladné a kteréž budou konati dobrou službu. Opatřte si jeden, umístěte jej na starý spodek a budete míti dobrý šicí stroj. Jeden..... $2.00

Pronajímáme šicí stroje za 75 ctů. na týden.

Opravujeme a prodáváme jednotlivé části ku každému šicímu stroji vyráběnému.

Vyučujeme zdarma šití na stroji každý čtvrtek a sobotu.

NEBRASKA CYCLE CO.,
GEO. MICKEL, ředitel.

Telefon 1662. Roh 15. a Harney ul.

334 Broadway, Council Bluffs, Iowa. | 612 sev. 24 ul. South Omaha, Neb.

Hodinky, řetízky, závěšky, prsteny, náušnice

Obchodují rozhodně s nejlepším zbožím, jež se v oboru tomto vyrábí. Nové vzorky právě došly. Tažte se na ceny.

W. G. GODFREY, klenotník, 2413 N ulice, SOUTH OMAHA.

SEVEROVY LÉKY.

SEVEROVA ŽALUDEČNÍ HOŘKÁ zvyšuje tělesnou sílu, zmocňuje čivy, zabraňuje malarii a léčí nezáživnost a všechny nesnáze žaludku. 50c. $1.00.

Severův SILITEL SRDCE přemáhá všechny srdeční vady, upravuje oběh krve a sesiluje celou soustavu. $1.00.

SEVEROVY PRÁŠKY PROTI BOLESTEM HLAVY A NEURALGII jsou zcela jistým lékem proti bolestem hlavy, neuralgii a každé horečce. 25c, poštou 27ct.

Severův LAXOTON, nepřítel zácpy, ideální lék pro děti i dospělé. Spolehlivý, rychlý a účinný. 25 ct.

SEVERUV OLEJ Sv. GOTHARDA rychle ulevuje a léčí hostec, neuralgii, otoky, bolesti v kloubech, vymknutiny a veškeré záněty. Cena 50 Ct.

SEVERŮV LÉK PROTI Choleře a průjmu, bezpečný lék proti křečem, kolice, letní nemoci a proti průjmu každého druhu. 25 a 50 ctů.

SEVERŮV LÉK proti reumatismu vyléčí každý hostec, bolesti v svalech a kostech a zhavuje soustavu jedě. $1.00.

Severův TIŠITEL DĚTÍ přináší pohodlí a občerstvující spánek dětem. Rozhodně neobsahuje omamujících látek. 25c.

SEVERŮV SILITEL LEDVIN A JATER upravuje a sílí ledviny i játra, přivádí pravidelné močení a vyléčí všechny nesnáze těchto orgánů. 75c a $1.25.

Na skladě ve všech lékárnách a obchodech s léky. Zvláštní léky za $3.00, pošlete-li popis nemoci.

W. F. SEVERA
CEDAR RAPIDS IOWA.